

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

[SvTrojica.MELBOURNE](#) [СвТројицаБранズвик](#) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](#)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 17. ОКТОБАР 2021. Број 111. Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 17./4. ОКТОБАР СВЕТИ СТЕФАН И ЈЕЛЕНА ШТИЉАНОВИЋ	НЕДЕЉА 17. ПО ДУХОВИМА ГЛАС 8. Јутрење – Јеванђеље Пето Вајсресно Лк. 24, 36-53 Лит. 2Кор. 6,16 и 7,1; Јев. Мт. 15, 21-28
ЧЕТВРТАК, 22. ОКТОБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 18ч
СУБОТА, 24. ОКТОБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 25. ОКТОБАР СВЕТИ АПОСТОЛ ФИЛИП; СВ. ТЕОФАН	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч

ЦРКВА ЈЕ ЗАТВОРЕНА УСЛЕД ПАНДЕМИЈСКИХ МЕРА НАМЕТНУТИМ ОД ДРЖАВЕ.

СВЕТИ СТЕФАН ШТИЉАНОВИЋ

Свети Стефан Штиљановић, деспот српски. Родом из Паштровића. Управљао српским народом у претешким приликама борећи се храбро против Турака и Латина. Праведник Божји и родољуб, овај дивни кнез може се успоредити са св. Александром Невским или са св. Краљем

Јованом Владимиrom. Упокојио се почетком XVI века (по некима 1515. год.). На гробу његовом појављивала се ноћу светлост, према којој су и пронађене његове свете мошти, које су дуго почивале у фрушкогорском манастиру Шишатовцу, па су за време другог светског рата пренете у Београд и положене у Саборну цркву поред тела кнеза Лазара. Његова жена Јелена видећи нетълене мошти Стефанове и чудеса од истих замонаши се и предаде подвигу до смрти.

СВЕШТЕНОМУЧЕНИК ЈЕРОТЕЈ

Био друг св. Дионисију Ареопагиту, и нешто после Дионисија примио веру Христову од апостола Павла. Доцније га овај апостол постави за епископа Атинског. У време Успенија Пресвете Богородице и Јеротеј се јавио у Јерусалиму и учествовао у погребу. Својим божанственим појањем приведе многе к срдачном умилену и показа себе као мужа надахнута свише. Много се потруди на делу Јеванђелском,

многе незнабошће обрати к истини, добро управи стадо своје

словесно, и најзад мученички сконча за Христа, који му даде двојак венац у царству Свом небеском: венац јерарха и венац мученика.

(Пролог)

Када би се сви држали љубави, ова земља би била рај. Али кад би се сви држали бар оног што је мало мање од љубави – јер, љубав је веза савршенства – када би се макар држали принципа „Што желише себи, то чинише другима; што не желише себи, то не чинише другима“, онда би земља, ако не би постала бащ рај, била близу РАЈА.

ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

ЗНАЧАЈ МОЛИТВЕ: ГОСПОДЕ, ПОМОЗИ МИ

Прота Милорад Лончар

Често пута слушамо питање о томе како се треба молити Богу односно каква нам је све молитва потребна. Могло би се рећи да је то једно од најважнијих питања о коме верник разговара са својим духовником. Наше размишљање на тему молитве креће се у границама математичког приступа. Ако имам овај проблем онда ћу се овако молити, а за тај и тај проблем на други начин итд. Због оваквог размишљања верници имају потребу да добију јасна упутства о томе које молитве треба да читају и колико пута. Међутим, када је однос са Богом у питању не може се говорити о егзактности, о бројевима, о временима... Бог хоће срце наше, отворено и спремно да Он уђе у њега и да нам помогне, али то неће учинити без наше сагласности односно без нашег позива.

Ми живимо у Цркви, богочовечанској заједници, и спасавамо се у Цркви кроз Свете Тајне, али и имамо лични однос са Богом и који остварујемо превасходно кроз молитву. Ако је наша молитва искрена, ако долази из дубине нашега срца, ако показујемо да сву своју наду положамо у помоћ Божију, онда је свеједно коју молитву читамо или изговарамо. Данашње јеванђеље говори о жени Хананејки која моли Господа да јој излечи болесну кћер. Шта су карактеристике њене молитве? Она прилази Господу потпуно уверена да Он може помоћи. Сву своју наду и веру положила је у Њега и резултат тога јесте да се она не да збуни ни обесхрабрити. Христос у почетку одбија да помогне „јер је дошао изгубљеним овцама дома Израиљева“, али она на ове речи једноставно каже: „Господе, помози ми“ (Мш. 15,24-25). Жена Хананејка има чврсту веру да Он то може учинити и ју ништа више на интересује. Она није оптерећена

собом. Њу нико па ни сам Господ не може увредити, јер је њој главни циљ да јој ћерка оздрави. Због тога она, на Христове речи: „Није добро узимати хлеб од деце и бацити псима“, само смирено одговара: „га, Господе, али и ћис једу од мрва које тајају са шризезе љосијара њихових“ (Мш. 15,26-27).

Да бисмо боље разумели веру ове жене, можда је најбоље да се ставимо у њен положај. Како би било да неко нама увредљивим тоном каже то што је Господ рекао Хананејки? Наша природна или редовна реакција била би: ко си ти да ми кажеш тако, да ме понижаваш и тиме би се све завршило. Но, као што је напред речено, она не размишља о себи. Њена љубав је јача од сваке сујете. Њена мисија није да се избори за своје место у друштву и да је хвале како је успешна, мудра и паметна. Не! Она просто тражи од Онога Који има моћ, да се смилује на ју и да јој излечи њену ћерку. Одговор Христов је одговор љубави божанске на љубав мајке према њеном детету. Зато Он каже: „О жено, велика је вјера твоја; нека ћи буде како хоћеш“ (Мш. 15,28).

Претпостављамо да жена Хананејка није имала јутарње, дневно и вечерње молитвено правила, какво ми данас имамо, али знамо за сигурно то да је изговорила једну молитву а то је: „Господе, помози ми“ те да је та молитва била услишена.

Ако неко од нас може да са најдубљим уверењем завали Богу и затражи помоћ, нема сумње да ће га Бог услишити. Али да бисмо могли целим својим бићем завапити Богу и затражити од Њега неку помоћ, нама је неопходно да имамо свакодневно молитвено правило и да се кроз те духовне вежбе доведемо у прилику где можемо из дубине бића завапити Богу са чврстом вером да ће нам помоћи. Сетимо се онога разбојника на крсту, који није ни изговорио молитву, али је исповедио Христа као праведника који страда и то је билоовољно да се истога дана нађе са Христом у рају. Кад бисмо ми знали да на самом крају можемо остварити заједништво са Богом, могли бисмо „безбрежније“ да живимо, али управо је наш проблем у томе што немамо такво сазнање нити обећање. Свеукупно саборно знање Цркве, искуство које је овековечено Светим Оцима, говори нам да наше приближавање Богу и живот са Богом треба да почне још овде на земљи те да је то једина гаранција када је наше спасење у питању. Сваки други, погодбени начин размишљања, у смислу како ја имам времена да се покажем, води странпутицом без повратка.

Јеванђеље, које овако сликовито говори о потреби чврсте и неполебиве вере, помаже нам и даје најбољи пример онога што нам је чинити. Ако тражимо од Бога помоћ онда треба да заборавимо на себе, на сопствену вредност у друштву. Наша молитва мора да срасте са нашим бићем и ако целим својим бићем будемо изговорили речи: „Господе, помози ми“, онда смо испунили молитвено правило.

Господе Исусе Христе Сине Бога живога, помози нам, Благи, да можемо чистим срцем и устима прослављати Бога Оца, Сина и Духа Светога, Једнога Бога у Светој Тројици. Амин.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 17. ОКТОБАР

УСМРДЈЕШЕ СЕ И ЗАГНОИШЕ СЕ РАНЕ
МОЈЕ ОД БЕЗУМЉА МОЈЕГА (Пс. 37, 6)

О греховним ранама говори пророк, који је и сам наиме грешио и у самом себи осетио сам смрада греха. Колико се из овог признања види нечистота првањих грехова толико се исто види и потоња чистота покајника. Јер докле човек ходи гнојни путем греха, он не осећа загушљиви смрада греха, но када се удави с тог пута и крене чистом стазом праведничком, тек онда увиђа неисказану разлику између чистоте и нечистоте, између пута врлине и пута пророка. Замислите осећање човека, који је ноћ провео у смрадној и загушљивој крчми и који се изјутра обрео у ружичастој башти. Тамо смрад и отров, понижење душе и тела, и јарост и раздор, мучење себе и других; овде велико Божје сунце над главом, красно цвеће у наоколу, свеж ваздух и мириш, тишина и здравље. Још је већа разлика између пута греховног и пута Божјег. Усмрдјеше се и загнојише се ране моје; тако описује велики цар своју греховну прошлост. Ништа тако не смрди као грех, ништа се тако не гноји и не распостире као грех. Смрад телесних рана само донекле напомиње неподношљиви смрад грешне душе. Зато се од такве душе удаљује свака светиња. Чисти духови небески склањају се од ње а нечисти духови адски траже њено друштво. Сваки је нови грех нова рана на души, сваки је грех гној, и сваки је грех смрад. Но од чега долазе греси? Од безумља мојега, објашњава пророк. Ум избачен са свога Божанског колосека

наводи човека на грех. Док се ум не очисти, не може се човек очистити. А ми ум Христов имамо (I Кор. 2, 16), говори апостол, тј. имамо ум повраћен поново у онај колосек, у коме је био ум Адамов пре греха смрада. Отуда, браћо, сва православна наука о подвигништву усрдсређује своју пажњу на једну главну тачку, на ум човеков, на очишћење и исправљање ума.

О Господе Исусе Христе, Чистото и вечни Изворе чистоте, помози нам одбацити безумље наше; помози нам умовати према уму Твојему. Теби слава и хвала век. Амин.

Св. владика Николај

ПАТРИЈАРХ ПОРФИРИЈЕ: БОГОСЛОВЉЕ ЈЕ ИЗРАЗ ИСКУСТВА ЦРКВЕ

БОГОСЛОВЉЕ НИЈЕ АКРОБАЦИЈА И ГИМНАСТИКА УМА. БОГОСЛОВЉЕ НИЈЕ ОБИЧНА НАУКА ОД ОВОГА СВЕТА, НИЈЕ ИЗКАЗИВАЊЕ ЗНАЊА О БОГУ. БОГОСЛОВЉЕ ЈЕ ИЗРАЗ ИСКУСТВА ЦРКВЕ, ПРВЕ ЦРКВЕ АПОСТОЛСКЕ, А ОНДА КРОЗ ВЕКОВЕ ЦРКВЕ ДО ДАНАС.

Богословља нема без истинске и дубоке јеванђељске вере, а православног богословља нема без православне вере. Онда када имамо хипертрофију тзв. богословља науштрб исправности вере, ма колико речима богословске науке могли да опчинимо многе, ми ћемо бити на погрешном путу. Предуслов знања истинског познања Бога јесте вера и аутентични јеванђељски Христов живот. Вера и

јеванђељски живот порађају богословље и предуслов су да свако богословље буде богословље, али ако хоћемо и да свака наука (хемија, физика, биологија...) буде богословље. Све је позвано да буде богословље, а ми који смо по избору Цркве раг excellence богослови, јер смо епископи, јер смо на месту и обличју Христовом, то не само да треба да знамо, него то треба да буде наш принцип без кога не постојимо.

ЕПИСКОП СИЛУАН ПРОШЛЕ НЕДЕЉЕ СЛУЖИО У КАБРАМАТИ

Током Литургије Епископ је одржао значајну беседу на јеванђелску тему. Између осталог Владика је поручио:

„Умножимо таланте на добро своје и добро других и задобијмо Христа у свом животу и његов Богочовечански лик као узор и циљ. У таквој истини треба живети и нећемо никада бити сами, насупрот онима који немају Христа, који су утамничени и закопани као они таланти у земљи.

Ми као хришћани смо позвани да рађамо новог човека у нама, који нас неће одвајати од Богочовека. Радујмо се у Господу јер ово мало мука које су нам дате, дате су нам да се уплакани вратимо Христу, да се молимо за оне који пате, да се вратимо путу спасења и спремности да видимо Небо и Царство: Оца и Сина и Светога Духа. Амин, Боже дај!

СЛАВА ПЕНЗИОНЕРА СКРОМНО ОБЕЛЕЖЕНА

Наши старији чланови парохије, они који су завршили са активном службом, окупљени су у Удружење пензионера унутар кога имају разне активности. Састају се редовно на заједничким ручковима, одржавају семинаре, предавања, одлазе на излете и, све у свему, имају разне активности које праве значајну разлику у односу на једноличне пензионерске дане проведене у кругу породице и блиских пријатеља. Удружење пензионера има за свога заштитника Пресвету Богородицу, тачније Покров Пресвете Богородице, славу која се прославља 14. октобра.

Као и прошле године, слава наших пензионера прошла је у најужем кругу представника ове организације. Наиме, Боса Самарџић и Мирјана Брчин дошли су у храм и

са својим свештеницима помолиле се Богу за све пензионере на традиционалан начин, уз благосиљање жита и колача. На крају обреда, прота Милорад је честитао присутним сестрама, а преко њих и свим пензионерима њихову заштитницу, са молитвом да Пресвета Богородица помогне да ова невоља прође како бисмо идуће године прославили славу сви заједно.

Нека је срећна слава нашим пензионерима и нека и Пресвета

Богородица и Син њен Господ Иисус Христос штите од корона вируса и сваке друге невоље!

Свештеници са Црквеним одбором

Коло Српских Сесара

Српска школа

Фолклорна џруја

ГРАЂАНИ „ЗАКЉУЧАНИ“ 250 ДАНА

**Наша парохијанка Јелица
Беловић-Бујас, постала је
специјални дописник Политике
из Мелбурна. Доносимо изводе из
њеног члanca објављеног у петак
8. октобра 2021.**

Мелбурн – Мелбурн је недавно поставио неславни и необичан светски рекорд, а данас је стигао и до симболичног броја – 250 дана проведених у строгим мерама закључавања. Некада најбољи град за живот на планети претворио се у најзатворенији град на свету докаском пандемије вируса корона на ове просторе у марта прошле године. Иако је тај први талас заразе прошао релативно безболно увођењем краткорочних рестриктивних мера, ко је тада могао да предвиди да ће учстало закључавање постати стварност за већину грађана државе Викторија и самог Мелбурна, што се дешавало приликом избијања сваког наредног таласа заразе.

Овакве мере утицале су на сваку пору друштвеног, културног, менталног и духовног живота. У недостатку тражења и проналажења болих решења примењивање су и примењују се следеће мере: полицијски час, ограничено кретање, ограничено време проведено ван куће, немогућност кућних посета, учење на даљину, скенирање приликом уласка у супермаркете, амбуланте, болнице и сличне установе. Људима је онемогућено да посећују верске објекте и присуствују молитвама, јер су цркве, као и остали верски објекти, затворене за посете, што је наишло на

критику јер показује да тренутна влада не разуме значај духовних потреба за целокупно здравље човека.

Они који воде овај град и државу Викторију, али и медији, почели су да шире панику, шаљу узнемирујуће поруке и критикују понашање грађана, тако да је оно што је у почетку изгледало као пролазна ситуација постало у очима обичног човека много горе него што заиста јесте. То је довело до ситуације да су људи полако или сигурно почели да прихватају да се ништа не може изменити и да би требало да будемо задовољни јер увек може бити горе. Тако смо највикнути да је број заражених на дневном нивоу „веома велики“, иако је реално готово увек неупоредиво мањи од већине земаља у свету, од којих неке уопште не примењују рестриктивне мере.

Што се тиче процеса имунизације, она је Аустралији почела релативно касно у односу на остале земље јер је дошло до застоја у набавци вакцина. Притисак који влада тренутно спроводи на становништво у циљу што већег одзива веома је интензиван и више нико не говори о праву на слободан избор.

Многе компаније и организације, као и здравствени и грађевински сектор, увели су обавезну вакцинацију за своје раднике. Људима је остављено да бирају између вакцине и посла.

Премијер Викторије раније је најавио да је излазак из последњег локдауна планиран за 28. октобар. До тада ће се број дана проведених у изолацији попети на 267, што је готово девет месеци. Како ће изгледати излазак из последњег локдауна и да ли ће он бити потпун или делимичан, остаје да се види. За сада је једино сигурно да ће у новијој историји Мелбурн, град који је био познат као аустралијска престоница спорта, културе и доброг живота, бити познат и као град који је претрпео најдуже закључавање у целом свету.